

הן זוכרים אתם בודאי את הקומדיה ע"א מטהל המשוד, שצוה לפקידיו להביא לפניו איזו מכתב מיום 9 פברואר, ופקידו הארכיוון חפשו ולא מצאו, ומרב בעם פטר המנהל את כלם שלא דעו להמציא לו את מבוקשו מיד, ואולם לאתר שזכר אחד מהם, כי לא היה אז כלל 29 לח' פברואר, נתפנים המנהל, נשק לכלם ובקש מהם מחילה.

בשומדיה זו נזכרתי בשבוע זה, כשחאיתי גליון "הארץ" מיום 29 פברואר, ולא זאת אלא שזריון מקדו מין זכינו לראות בגליון של 29 פברואר תלגמים מיום המתות — 1 טרג...

לעשרי לא יכולתי להדרש להזמנת העתון התל-אביבי ולהשתתף בכיום חמשי זה שהנחת אבו-הפטה על החול של בנין "הארץ", וע"כ יתנני שולח לך את בחכתי מרהוק: ויהי רצון שזוכה כלע בבנין ה א ר י. בלי מדכאות...

עזמות

מפני מה? —
 רצה המן להרג ולאכזר את היהודים —
 מזויכא תיתי!
 באה אסתר בשליחותו של מגדכי ואמרה: לא — לא צריך!

כטראה, שידע אתשורש גם אז את הקונץ של ה"שוויחמשקל"... מלך שבוה היה אתשודושי וכראי, לדעתי, שישאר לנבור החג שלנו לעולם ועד.
 בקצרה איך אומרים הבריות? — קדחת אינה מחלה, אבל פודים הוא דוקא יוסטוב גדול אצלנו.
 ומחמת שאני טרוד, לא עליכם, בהכנת "משלחמנות" ואוני-המן, לתלמידיה-החורבן נים ולתלמידותי הורשתיות והאסתריות לנבור פורים, ע"כ אקצר הפעם, ואינשאאלה בפורים זה הבעל"ט נטראה — לא פנים אל פנים! — כתהלוכת המסכות מת"א, ינשף המסכות של תלמידי "בצלאל" באולם "ציון" וגם ב"ספשיאל-דאנס" (לא רקודים תלילה!) בקלבר ובכריסטול, ויהיה "ליודים" (לא של אי ק סימיקס הדיקס) על אפם ועל המתם של בגתן והיקסון, חרש וורש (מחויפה!) וגנצפצה אי"ה כדבעי על קוימותא וכל מיני ויותא ממתנגדי בלפורתא ההולכים אצרי-קתא...

* * *

את זה — (אעפ"י שמכר למדו קצת, כטראה, מהענ'אמים שלנו בכהארת-אל-האנאק, וכבר יצאו, בשבוע זה במסכות ובמטאטים ברחו-בות וצעקו: טרודר! לנבור "הקרנבל" שלהם) והם, שכנינו, היו לומדים את לשוננו ביתר השק בשעוריה-הערב שלנו, והרכה יותר ממה שאנו לומדים ערבית, והיו מתכנסים יותר לנשפיה-המסכות שלנו בפורים, לא רק מפני "בחוקותינו" אלא וביחוד מפני ההמשך והסיפא-דקרא...

בקצרה, הייתי מתקן יפה יפה את הג' הפורים שלנו ועושה ממנו "תכלית" שלמה: חג רומנטי, יום-טוב אמתי של מים ושתי, ליידי אסתר (לא זו שאתם חושבים!..) וקצת גם ה. מ. אחשוורוש!...
 והעיקר, הייתי מתקן תקנה חשובה זו: שלמחפ"ה פעם אחת בשנה בחג הפורים, יסירו את"כ"י את המסכה מעל פניהם, כי די להם להתחפש כל השנה על ימין ועג שמאל, ואגב יסירו גם את המסכה מעל פני פקידנו מעשרת-השבטים על "החר" ובעמק, ביחוד לפני הראשון לאפרייל...
 ואם תרצו שאניד לכם את כל האמת, אחבתי את אחשוורוש, אעפ"י שהוא גרם לנו צרות בשעתו, ורואה אני לחובה לעצמי להצייל את ה"רפוטציה" שלו אצלנו. חז"ל הוציאו לעו כי אחשוורוש מלך טפש היה,

ר' ויותא זאת מרדכי והשק שלו והיו כיש' אירים רק את אחשוורוש עם ושתי, עם הסער' דה ועם הבנקט של אסתר... מעשנדרומן יפה בכת"י-ישראל שנלקחה אל המלך...
 והשנית הייתי מבטל לגמרי את הכאות הזמן, וכי מה מועיל לנו? כל מה שאנו מכים יותר בכת"י-הכנסיות, באספות ובעתוד' נים וצועקים "רד!" והרי הוא עולה לגדולה יותר אצל אחשוורוש — וההר"ל יוכיח! — והוץ מזה החסר "רעשנים" אנחנו, ומקש' קשים-בקומקום בכל אסיפותינו והיינו בא"י?... והייתי מבטל אפילו את השם פורים — המדיח קצת עם 1 אפריל או 1 מאי של ת"א — וקורא לו דוקא בשם: חג אסתר! והייתי מצוה לשלח את הנשים אל סלון ה"המניקור" ברחוב ממילה, כדי לסלסל את השערות ולמשהו בכל מיני תמרוקים, פומארות אדומות לשפתותיה-החזות וללחייה-שושנים שלהן (כמו, למשל, צעירו-תינו הנהמדות לפני לכתן לנשפים...)
 וכאסתר בשעתה לפני לכתה אל ה"באלל" של אחשוורוש, והעיקר הייתי מרשה לו לאחשוורוש (אפילו בלי מלכות) להחליף אחרי סעודת-פורים את ה"דאמה" שלו, כטהוג בת"א בשעת חרות...
 אך זה יהיה חג, כדבעי למדהווי! גם הגויים היו מקנאים בנו ולומדים מאתנו גם

סריסים, תמרוקי-נשים וסודות החארים... הכלל, חג נאה של סעודות, מסכות-אגדתיות, תהלוכות-קרנבליות, הילולא והינגא, וקצת שפרות וגם הפקות לא-מעט בקצור: יום טוב של החסרה "טראסק" בתל-אביב...
 כל שאר החגים שלנו הם דתיים, מלאים יראת-שמים, יבשים וזכריים, לבחור נת "ה' זכרנו", והסר מהם היסוד הפלגנופי הרומנטי...
 אלא מאי? — כל המעשה בחמן ונמלשינות שלו על "החר"? בגורת שמד וכליון בי"ד, כלומר: בראשון לאפרייל? וכל המעשה במרדכי ובתענית-אסתר? וביחוד: מפלתו של המן? — לדידי אין כל עוד וחשיבות לכל הטרם הזה!
 חוששני כי כל הענין של מרדכי והמן הוא כספחה לעיקר המעשה של אסתר המלכה. הריני בטוח ומשוכנע כמעט, שאנר"י של אז, חתכונו לקלקל את המעשה היפה של אסתר המלכה וצרפו לזה איזה נס של חמן, פחד של פרעת והחלטות הועד-הפועל בשושן-הבירה וענין של תעניות ובטול-מלאכה!
 יודע אני ומכיר את היהודונים שלנו! ולו לעצתי ישמעו, והיו מתקנים ומשנים את כל המעשה של אסתר המלכה: ראשית כל היו משליכים את המן והבן-זקונים שלו

הרים וגבעות — אלא ארמל מישור ומגרשים רחבים עם מכונות והחלב צפור", וכלכד שישכים לבנות בשכונותיהם את המדרשה העברית של ברודי, או כמו שאמר ד"ר רוקח באספת-המחאה בכיה"ס למל, את ה"גמנסיה הקאזיונית" שלנו מכולל אנגליה — וכי שאלו מכם היהודים והם אם עליהם ללכת? ואם באספה זו עלה זליג ויצמן על הבמה ודבר בשם "הערי התלמידים" בירור שלם, והאם שאל מהם תהלה? וגל העסקנים וה"כלל טהווער" שלנו שהולכים ומדברים בכל מקום ובשמנו, מי שלהם? — "מי שמד" הא?
 ובכ"י זוהי תשובתי: אני מציע את הג' הפורים ל"בני-חיד" של החגים והימים-טובים שלנו — מהמת ישפורים הוא החג הרומנטי היחידי שיש לנו; לא לחנם אמרו הו"ל, שעתידין כל החגים להתבטל חוץ מפורים, לא רק מפני שלא-יחולו ה"המנים" (האמינו לי כי ה"המנים" יהיו-רים הרבה יותר גרועים מההמנים שלהם — ומחלקת העלית תוכיח!) הקזינטאים, בעלי-סתר ים ובר-לשנאה שלהם, אלא פשוט, מפני שזהו חג של נקבות של אינטריטות נשים, יום-טוב של חלופ גברת ביותר צעירה ומשפחה גם יותר נאה ובלי קרנים על המצת. זהו, לדידנו, אתם יום-טוב של

מבעד למסדה
(שטורים בהסתכלות)
 איך כתוב שם במגילת? — "פורים" אינו יום טוב וקדחת אינה מה' לוד', ואולם אצלנו בא"י ממש החיפד: כשיש קדחת מצוה עליך הרופא לשכב במטה ולהזיע, וכשבא פורים מצוה עליך העורך להזיע ולכתב שיעור לנבור פורים.
 יודעים אתם מה שאניד לכם? — מצא חן בעיני חג הפורים! לו הייתי אני במקום חרב הראשי בירושלם (לא אצל ישיבת עץ-חיים!) או לו הייתי לכהפ"ח איזה תקיף אצל הרבנים בתל-אביב, הייתי מציע לקבע את פורים לחג הכי גדול והכי חשוב שלנו בא"י.
 וכל כך למה?
 באמת אין אני מחויב כלל להגיד לכם: כך אעיר וציה — ונגמור! וכי תרבה שואלים מכם? הנה, למשל, הלכו איזה מאבערס" שלנו מרחביו ומתלפיות בשם כלל-ישראל אל הנציב והבטיחו לו — לא

